

FOTOGRAMA DE *QUO VADIS*, RODADA ALS ESTUDIS M.G.M.

Primera visió (quasi escolar) d'*Scaramouche*, un film «made in» Metro Goldwin Mayer

Toni Roca (Eivissa/hivern 95)

(Aquells temps de la Metro foren inoblidables.
Jaume Martí, «Hollywood Report»)

Visió primera d'*Scaramouche* o la vegada primera que vaig veure la pel·lícula en qüestió i les conseqüències que en tot cas es podrien derivar o desenvolupar, que el món del cinema —no pas el món de la vida real... que és irreal, és clar— disposa sovint d'uns efectes especials de consideració i de traïdora.

Però la situació i malgrat el temps passat encara es pot tornar a reviuir, a reconstruir peça a peça, fragment a fragment. Eivissa. Cine Serra. Tardor/hivern de 195... punts suspensius (tres) i tira que te'n vas, que tot això de les dades precises, el punt exacte de quan esdevingueren les coses, la perfecció sobre si va ser dijous o divendres, 1957 o 1958, a dos quarts de tres o al punt de la mitjanit, són, francament, detalls i precisions que no tenen cap mena d'importància. D'altra banda, els camins del Senyor, no em volen portar pels rierols oberts de la perfecció i de l'exemple, més o menys, moral, Es tracta d'*Scaramouche*, i de res més?. Bé, això, com tantes i tantes coses, estan en mans del futur. O del destí potser. *Scaramouche* —directed by George Sidney— fou una pel·lícula important i reveladora i aquella tarda a Vila —probable/probable diumenge però no ho sé amb

tota seguretat— el Cine Serra, el vell cine de gairebé tota la vida, un calaix de fusta i una mica de ciment, tenia l'aspecte clàssic dels

dies de festa i el cabell exòtic i alhora explosiu d'Eleanor Parker fou el límit possible/impossible d'aquella sessió cinematogràfica acompanyat de rosses adolescents en flor que de sexe res en sabien —però si en sabien, ja ho crec, el que passa és

que...— i de cinema encara menys.

Però ni de cinema ni de sexe, eren culpables. La línia de la pell, la sang a l'interior del cos, la carn que de mica en mica anava agafant forma i color, textura i estructura. En definitiva: desenvolupament, coneixement carnal.

Aquell ambient d'aquelles gents —molts nascuts a la terra nostra, pocs peninsular, món de la ruralia i vileros de sempre a un estàtic/estable pati de butaques— convergien i de forma admirable una classe d'espectadors no encara, com passaria anys després, diluïts per uns altres espectacles on l'emoció també duia tot un seguit d'impressions vives a la retina sensible i oberta a nous camins, a horitzons diferents, més enllà de muntanyes i valls. També la muntanya i la vall —així sí; en metrocolor— eren protagonistes importants d'*Scaramouche* i Steward Granger, «de plateadas sienes» com el va voler classificar/definir un crític cinematogràfic una mica cursi, la veritat, ens feia consumir metres i metres de cel·luloide èpic i a la vegada sentimental i si a sobre ens enlluernava la llarga mirada d'Eleanor Parker el joc d'escacs —més endavant arribaria el maleït joc de dames— es podia considerar complet, tancat i barrat. Boira de l'aire humit i la humitat al cinema més que evident era palpable i molts encara ho recordem, com no recordàriem el fred intensíssim, agut, gairebé desesperat mil vegades patit al «Catòlic», un cinema d'especials ressonàncies i evocacions ja malauradament desaparegut però no la sensació de gel absolut aferrat a les carns, al cos sencer el dia de la projecció —també inoblidable, com els colors de la «Metro»— de *Jules et Jim*, amb una Catherine/Jeanne Moreau devastadora i enorme.

El temps obert d'*Scaramouche* —després o abans, ens arribaria una altra joia de plaer, *El prisionero de Zenda*— marcà la línia divisoria d'unes èpoques no sé si diferents. Les comparacions poden ser perfectament inútils o estúpides... però la cabellera d'Eleanor Parker, no...